Jamsai

แค่สบตาก็ว้ายาก แล้ว นี่ต้องมารับมิชชั่นจากเขาอีก
ในเมื่อไม่มีทางเลือกเธอเลยต้องทำใจกล้า เผชิญหน้ากับเขา!

มิชชั่น วุ่นวาย สายรหัส สุดป่วน

Jamsai
ทดลองอ่าน

มีนสาม เขียน
ZOO ภาพ

JamSai LOVE Series

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai Love Series
มิชชั่นวุ่นวาย สายรหัสสุดป่วน

มืนสาม เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2156-9

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพุฒิพงษ์ (zoo)
ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

ก๊อกๆ สวัสดีค่าเพื่อนๆ นักอ่านที่น่ารัก วันนี้มยองนังมาพร้อมกับผลงานคุณภาพคับแก้วของมึนสามนักเขียนหน้าใสปี 7 เจ้าของผลงานเรื่อง 'Summer Volunteer ชุลมุนวุ่นค่ายรักนักอาสา' ค่ะ

ในเล่มนี้เพื่อนๆ จะได้พบกับความสดใสเฟรชชี่ปีหนึ่งจากเรื่อง 'มิชชั่นวุ่นวายสายรหัสสุดป่วน' เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ 'จอมใจ' นักศึกษาเฟรชชี่ปีหนึ่งที่เพิ่งเข้ารั้วมหา'ลัยมาหมาดๆ กับกิจกรรมที่ขาดไม่ได้เลย นั่นก็คือกิจกรรมรับน้องนั่นเอง ณ ที่แห่งนี้สาวน้อยของเราจะต้องทำมิชชั่นกับพี่ๆ รหัสเพื่อจะได้เข้าสายรหัส แล้วไหนจะกิจกรรมรับน้องที่มีพี่ผู้คุมระเบียบสุดโหดหน้าโฉดที่คอยดุเธอให้น้ำตาร่วงอยู่ตลอดเวลา หูย ไม่บอกกันล่ะมยองนังน่ะอยากเล่นบทเป็นนางเอกจำเลยรักที่สุด เฮ้อ งานนี้สาวน้อยผู้มีปมกับคนหน้าดุอย่างเธอจะรอดไปได้มั้ย มาเอาใจช่วยพร้อมกับมยองนังด้วยกันนะค้า

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

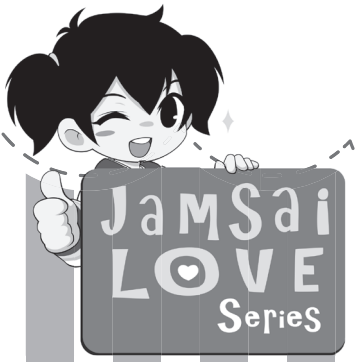

รู้จัก
นักเขียน

สวัสดีนักอ่านทุกคนค่า~! มึนสามคนเดิมเพิ่มเติมคือได้ออกนิยายเล่มสอง (ฮ่า!) ห่างหายกันไปนานหวังว่าคงยังไม่ลืมกันนะฮะ สำหรับเรื่อง 'มิซชั่นวุ่นวาย สายรหัสสุดป่วน' เป็นเรื่องที่ตั้งใจเขียนมากๆ แต่ถ้าอ่านแล้วไม่เจอลุงรหัส ปู่รหัสอะไรก็ไม่ต้องงงกันน้า นี่คือสายรหัสในรูปแบบของเราเองค่ะ #มีความอยากชิกไปอีก

ส่วนแรงบันดาลใจเรื่องนี้ต้องขอบคุณยัยบิ๊วที่มาแบ่งปันเรื่องราววุ่นวายให้กันฟัง จนเราสามารถนำมาสร้างโลกของพี่เกอร์และจอมใจได้ (รัก ♥) ขอบคุณนุชชี่ผู้อ่านเรื่องนี้ในทุกเวอร์ชั่น ฮ่าๆ ขอบคุณพิ้งค์ที่มาร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ขอบคุณนุกที่ช่วยแนะนำคำแนะนำดีๆ ขอบคุณพ่อกับแม่ที่คอยสนับสนุนคนไม่ได้ความคนนี้เสมอ ขอบคุณกอง บ.ก. สุดน่ารักและบ้านสีส้มแสนอบอุ่น ขอบคุณตัวโตๆ สำหรับนักอ่านที่น่ารักทุกคน ปาใจ~ ♥ สุดท้าย...ขอบคุณแบมแบมและ GOT7 ที่เป็นแรงผลักดันกำลังใจ และแหล่งพลังงานอันเหลือล้นของเรา!

ยังไงก็ฝากติดตามผลงานด้วยนะคะ แวะมาพูดคุยกันที่ Fanpage : มึนสาม ได้น้า เลิฟๆ

ป.ล. ไม่ใช่อากาเซ รักเด็กเพื่อเป็นอมตะ เพราะนี่คือสวรรค์ชั้นเจ็ด! ฮา~ :D

มึนสาม

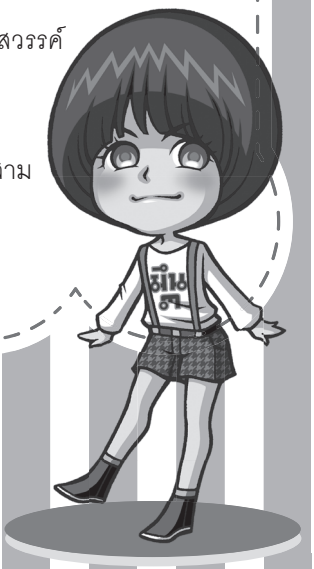

คุยกับ
นักวาด

สวัสดีค่ะ มธุรินค่ะ
ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนทั้งที่เพิ่งเคยเห็นกันและคนที่คุ้นเคยค่ะ
ถึงจะวาดกับแจ่มใสมานานแล้วแต่ก็อยากวาดให้ดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ
ขอฝากหน้าปกและภาพข้างในด้วยนะคะ หวังว่าจะวาดได้ถูกใจกัน
จะพยายามค่ะ ^_^

มธุริน จุฬพุฒิพงษ์
https://www.facebook.com/MathurinGallery

บทนำ
มิชชั่น

สี่วันผ่านไปหลังจบกิจกรรมชิงรุ่น

16.00 น.

คุณเชื่อมั้ย?

บางที...เวรกรรมก็มาในรูปแบบของพี่รหัสและสายรหัส!

"นี่มันมิชชั่นอะไรอีก~!"

เสียงแหลมปี๊ดที่กรีดร้องเมื่อครู่มันคือเสียงของฉันเองแหละ ไม่รู้ชาติที่แล้วฉันไปทำบาปอะไรเอาไว้ ชาตินี้พอเข้ามหา'ลัยมา ชีวิตถึงได้มีวิบากกรรมหนักหนาสาหัสเหลือเกิน

"เป็นอะไรจอมใจ แกร้องซะฉันตกใจไปด้วยเลย -_-"

"มัดหมี่ ฮื้อออ T__T"

มัดหมี่หันมาขมวดคิ้วพร้อมกับทำหน้าสงสัย

"ฉันได้มิชชั่นอีกแล้ว"

แล้วฉันก็ได้ยินเสียงถอนหายใจพร้อมกับการส่ายหน้าหน่ายๆ เป็นปฏิกิริยาตอบรับ ใช่สิ! สายรหัสแกมีแต่พี่ใจดีๆ มิชชั่นที่ได้ไม่ต้องบุกน้ำลุยไฟ

แหวกว่ายในมหาสมุทรแบบฉันนี่ (อันนี้ก็เว่อร์ไป)

"มิชชั่นอะไร"

"ตามหาพี่ปีสาม ปีสี่ แล้วก็พี่บัณฑิต จากนั้นให้รายงานตัวกับพี่ๆ ที่สำคัญกว่านั้น...ต้องทำแผนผังข้อมูลของรุ่นพี่ตั้งแต่ปีสองถึงปีสี่ส่งให้พี่ฟิวส์ด้วย!"

"แล้ว?" ยัยรูมเมตยังคงทำหน้าไม่ทุกข์ไม่ร้อนอะไรกับเรื่องที่ฉันเล่า แถมยังถามกลับพร้อมยักไหล่

"พี่ฟิวส์ให้เวลาสองอาทิตย์"

พูดแล้วอยากลงไปนอนดิ้นกรี๊ดดังๆ ให้หอพักพัง คือคณะที่ฉันเรียนอยู่มันมีธรรมเนียม อืม จะเรียกธรรมเนียมได้มั้ยนะ เอาเป็นว่ามันคือสิ่งที่พวกเราทำกันมารุ่นต่อรุ่นอ่ะแหละ โดยให้นักศึกษาปีหนึ่งตามหาพี่รหัสของตัวเองให้เจอ และพี่รหัสก็จะให้มิชชั่นมาเพื่อให้พวกเราทำให้สำเร็จ ถ้าทำสำเร็จพี่ๆ ก็จะยอมรับเราเป็นน้องในสายรหัส แต่ยังไม่รับเข้าสายแบบจริงจังหรอกนะ ต้องรอวันเปิดสายถึงจะได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ เพราะบางคนก็ได้มิชชั่นจากปีอื่นๆ ผ่านทางพี่ปีสอง ถึงทำมิชชั่นผ่านด่าน แต่วันเปิดสายก็ต้องตามหาตัวจริงของพี่ปีสามปีสี่ให้เจองี้

แล้วเรื่องมิชชั่นเนี่ย จริงๆ แล้วแต่พี่บางคนเหมือนกันนะ ปีสามปีสี่บางคนก็มาบอกมิชชั่นเองเลย บางคนก็บอกผ่านทางปีสอง เพื่อนในสาขาที่ฉันพอรู้จักก็เจอแบบนั้น แต่เพื่อนบางคนอ่ะ (อย่างเช่นยัยมัดหมี่) ไม่ต้องทำมิชชั่นอะไรเลย แนะนำตัวกับพี่ๆ ผ่านเฟซบุ๊กก็จบ ชีวิตดีไปอีก -_-

แต่ข้อเสียก็คงเป็น...มัดหมี่ยังไม่เคยเจอตัวจริงของพี่ในสายตัวเองนั่นแหละ

ส่วนสายรหัสฉันไม่ต้องพูดถึงเลย มิชชั่นที่สองจากพี่ปีสองมาแล้วเนี่ย!

แล้วจริงๆ ตอนแรกก็ไม่มีใครรู้หรอกนะว่าต้องตามหาพี่รหัส แต่หลังจากเปิดเทอมมาได้อาทิตย์นึงก็มีพี่ๆ ปีสองห้าหกคนมาชี้แจงว่าพวกเราต้องตามหาพี่รหัสปีสองของตัวเองให้เจอภายในสองอาทิตย์ และฉันคงจะไม่รีบร้อนอะไรเลยถ้าไม่มีพี่คนหนึ่งเดินมาบอกฉันเป็นการส่วนตัวว่าพี่รหัสของฉันบอกให้ตามหาเขาให้เจอภายในสิบวัน โดยเริ่มตั้งแต่วันนี้เลย! และถ้า

ฉันไม่ตามจะถูกตัดสาย ปล่อยให้อยู่เดียวดาย ไร้ญาติขาดพี่รหัส!

กรี๊ดดดด แล้วจะไม่ทำตามก็ไม่ได้ เพราะฉันกลัวว่าอาจถูกเกลียดจากพี่ๆ ในสาขา ต้องถูกตราหน้าจากสายอื่นว่าเป็นน้องรหัสที่โคตรแย่ ซึ่งคนอย่างฉันใจไม่แกร่งพอจะให้เกิดดราม่ากับชีวิตในรั้วมหา'ลัยแห่งนี้ ฉันต้องเรียนอีกสี่ปีเชียวนะ สี่ปีกับการถูกเกลียด แค่คิดก็รู้สึกแย่กับใจแล้วอ่ะ ม่ายยย ทนไม่ด้ายยยย T^T

และด้วยความใจดี พี่ปีสองผู้ส่งข่าวเลยบอกคำใบ้ให้นิดหน่อย (จริงๆ ก็บอกปีหนึ่งทุกคนอ่ะแหละ) โดยให้ฉันเอารหัสนักศึกษาสามตัวหลังไปค้นหาในระบบทะเบียน (เว็บไซต์ของมหา'ลัยนั่นเอง) แต่ถึงจะค้นแล้วเจอชื่อพวกพี่ๆ ในสายเดียวกันเด้งขึ้นมาให้ละลานตาก็เถอะ มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้นค่ะ! เรารู้แค่ชื่อของเขาไง พอเอาไปถามพี่ๆ ในสาขาก็ไม่มีใครยอมบอก ค้นชื่อในเฟซบุ๊กก็ไม่เจอ (ฉันมารู้ทีหลังว่าพี่เขาเอาชื่อฉันมาค้นหาในเฟซบุ๊กและแอดฉันมาตั้งแต่เปิดเทอม แล้วฉันก็ตอบรับคำขอแล้ว แต่พี่เขาดันเปลี่ยนชื่อเฟซบุ๊กหนีฉันไง -_-;)

ฉันตามหาพี่ปีสองจนเกือบจะครบกำหนดแต่ก็ยังไม่เจอ กระทั่งเริ่มเข้าสู่กิจกรรมชิงรุ่นของคณะ

ในวันแรกของกิจกรรม...ฉันก็ได้เจอกับพี่ฟิวส์! และเขานี่แหละที่เป็นพี่รหัสปีสองของฉัน (แต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่าเขาเป็นพี่รหัสนะ!)

พี่ฟิวส์เป็นพี่พยาบาลที่มีรอยยิ้มซุกซนแบบฉบับตัวป่วนและดวงตาเป็นประกายเหมือนมีดอกไม้บานอยู่ในนั้น เขาน่ารักมาก มองแล้วฉันใจเต้นตึกตักเลยล่ะ! >///< แล้วเขาก็เป็นคนช่วยพยุงฉันไปห้องพยาบาล ฉันเลยประทับใจและแอบปลื้มเขาตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา (แน่นอนว่าตอนนี้ฉันลงหลักปักป้ายเป็นแฟนคลับเขาไปแล้วจ้า)

แต่ไม่อยากจะบอกว่าพี่ฟิวส์ทำตัวโคตรแนบเนียน เวลาที่เราเจอกันทั้งในช่วงเวลากิจกรรมชิงรุ่นหรือช่วงเวลานอกกิจกรรม เขามักจะยิ้มทักทายและพูดแกล้งฉันเสมอ แต่ก็ไม่เคยพูดหรือบอกสักคำว่าเขาคือพี่รหัสของฉัน จนเข้าสู่วันที่ห้าของกิจกรรมชิงรุ่น ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของกิจกรรมพอดิบพอดีเป๊ะๆ (และฉันเหลือเวลาแค่สองวันในการตามหาเขา!)

ดึกวันนั้นหลังจากเลิกกิจกรรม ฉันก็ท่องเฟซบุ๊กเช็กข่าวเรื่อยเปื่อยตามปกติ แต่เพราะไปกดติดตามเพจหนุ่มหล่อของมหา'ลัยเอาไว้ และก็บังเอิ๊ญบังเอิญวันนั้นก็ดันมีรูปพี่ฟิวส์อัพในเพจ แล้วแอดมินก็ให้เครดิตว่ามาจากอินสตาแกรมของเขา

จ้า~! ด้วยความแฟนคลับไง ฉันเลย...เข้าไปส่องดูนิดหน่อย (' ')~

แล้วยังไงน่ะเหรอ ก็โดนความน่ารักของพี่ฟิวส์พุ่งเข้าใส่เต็มๆ ตา เอ๊ย! โดนรหัสเลขสามตัวบนไบโอของพี่เขาพุ่งเข้าใส่เต็มๆ ตาเลยน่ะสิ รหัสนั่นอ่ะ รหัสนั่นนน! มันเป็นรหัสเดียวกันกับฉัน!! และตอนนั้นเองแหละที่ฉันรู้ว่าเขาคือพี่รหัสปีสองผู้มอบมิชชั่นให้ฉัน

แต่! แต่!! แต่อย่าคิดว่าเจอเขาแล้วเรื่องมันจะง่ายนะคะ!! หลังจากที่ฉันกดติดตามและอัพรูปรายงานตัวกับเขาในอินสตาแกรมไปแล้ว พี่ฟิวส์ก็ยังไม่ยอมรับเข้าสายรหัสง่ายๆ แถมยังมอบมิชชั่นอันโหดร้ายมาให้เป็นของแถม นั่นคือให้เขียนประวัติส่วนตัวมาให้ครบทุกอย่างและส่งให้เขาในเวลาที่กำหนด ถ้าไม่สวยทำใหม่ด้วยนะเออ! ฉันทำไปสิบกว่ารอบแน่ะ (คนน่ารักมักใจร้ายยยฮึก)

แต่มันก็ไม่จบแค่นั้นค่า~!

ฉันโดนสั่งให้อัดคลิปแนะนำตัวโดยต้องแต่งหน้าแต่งตัวตลกๆ และเต้นเพลงอะไรก็ได้ แต่คลิปต้องยาวไม่ต่ำกว่าสองนาที (ซึ่งฉันเต้นเพลงของ GOT7 สามีทั้งเจ็ดของฉันเอง โฮะๆ #โดนตบ) จากนั้นก็อัพลงเฟซบุ๊กกลุ่มของ...คณะ

และถ้าไม่ทำก็จะโดนตัดสาย ซึ่งฉันยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้ไม่ได้ พรหมลิขิตอุตส่าห์ดลบันดาลให้ฉันอยู่สายรหัสเดียวกับคนที่ชอบแล้ว ฉันจะไม่ยอมให้อะไรมาพรากเราเด็ดขาด! #เพ้อเจ้อแบบกู่ไม่กลับ

แล้วตอนนั้นก็ไม่ได้คิดอะไรมาก คิดว่ารีบๆ ทำมิชชั่นให้เสร็จๆ ไปเท่านั้น แต่เมื่อวานพอแชร์คลิปลงกลุ่มไปเท่านั้นแหละ...ฉันก็รู้สึกว่าตัวเองคิดผิดสุดๆ เพราะคลิปฉันดังกระฉ่อนไปทั่วทั้งคณะ เดินไปไหนไม่มีใครไม่รู้จัก ขนาดวันนี้อาจารย์ในคลาสยังทักฉันหลายคน ป้าแม่บ้านกับยามที่คณะยังทักอ่ะคิดดู๊~! ตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งเคยรู้สึกโคตรอายมากๆ ก็วันนั้นนั่นแหละ U_U

"ฉันต้องทำยังไงทีนี้~!"

"ก็ตามหาจากชื่อในระบบทะเบียนแล้วเอาไปค้นในเฟซบุ๊กไง พี่สายแกคงไม่เปลี่ยนชื่อหนีทุกคนหรอกน่า"

ใครจะไปรู้ล่ะ พี่รหัสสายฉันอาจจะเป็นพวกขี้แกล้งเปลี่ยนชื่อเฟซบุ๊กหนีกันทั้งสายก็ได้...

"แกลองค้นดูดิ เผื่อเจอชื่อ...พี่ปีสามของแก"

และเพราะไม่มีทางเลือกอื่น ฉันเลยลองทำตามที่มัดหมี่บอก กรอกรหัสสามตัวสุดท้ายและค้นชื่อพวกพี่ๆ ในระบบทะเบียนอีกรอบ เออ เพิ่งสังเกตแฮะว่าตั้งแต่ชื่อพี่ฟิวส์ขึ้นไปจนถึงพี่บัณฑิตที่เพิ่งจบ พี่รหัสสายฉันเป็นผู้ชายหมดเลย -_-; ถ้าหน้าตาดีทุกคนฉันคงกลายเป็นสาวใช้ในสายแน่ๆ

อ้อ ลืมบอกไปว่าพี่รหัสของแต่ละคนใช่ว่าจะอยู่สาขาเดียวกันหมดหรอกนะ (พี่ฟิวส์กับฉันอยู่สาขาเดียวกันเพราะพรหมลิขิตไง คึๆ) เพราะคณะสาธารณสุขศาสตร์ที่ฉันเรียนอยู่มีสาขาแยกออกไปสองสาขาวิชาด้วยกัน คือ 'สาขาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย' กับ 'สาขาสาธารณสุขศาสตร์' (ซึ่งฉันเรียนสาขานี้) แต่เท่าที่ดู...เหมือนว่าพี่รหัสสายฉัน ทั้งปีสอง ปีสาม แล้วก็พี่บัณฑิตที่เพิ่งจบจะเรียนสาขาสาธารณสุขศาสตร์เหมือนกันกับฉัน ส่วนพี่ปีสี่เหมือนจะเรียนอยู่สาขาอาชีวอนามัย แต่ว่าข้ามเรื่องนี้ไปก่อนเหอะ เพราะฉันต้องเอาชื่อพี่ปีสามไปลองค้นหาในเฟซบุ๊กก่อน อ้อ ถ้าสงสัยว่าทำไมรู้ว่าคนนี้คือปีสาม ก็ดูจากรหัสที่ขึ้นต้นอ่ะ มันจะบอกว่าเราเข้าเรียนปีไหน

ฉันกรอกชื่อและนามสกุลภาษาอังกฤษลงไปในช่องค้นหาของเฟซบุ๊ก

'เราไม่พบสิ่งใดเลยสำหรับ...'

พอไม่พบผลการค้นหาฉันก็เปลี่ยนมาใช้ชื่อภาษาไทยแทน

ผลการค้นหาปรากฏชื่อใครบางคนขึ้นเพียงหนึ่งเดียว ตอนนั้นบอกได้เลยว่าฉันโคตรดีใจเหมือนจะลอยซะให้ได้ เรื่องมันดูง่ายกว่าที่คิดมาก!

แต่ว่า...พอคลิกเข้าไปดูรูปโพรไฟล์ที่ขยายขนาดใหญ่เท่านั้นแหละ...

ช็อก!

คงเป็นคำพูดที่อธิบายความรู้สึกในตอนนี้ได้

"เจอมั้ย"

"ฮือออ มัดหมี่ T_T" ฉันหันมาทำหน้าคร่ำครวญใส่ยัยรูมเมตอีกครั้งก่อนยื่นโทรศัพท์ไปให้มันดู

"เชี่...! OxO"

ยัยมัดหมี่มองหน้าจอตาถลน มือข้างหนึ่งยกขึ้นปิดปากที่เกือบหลุดคำหยาบคายออกมา แล้วหันมามองหน้าฉันพร้อมกับพูดประโยคที่ชวนให้อยากจะร้องไห้

"นี่มันพี่ผู้คุมระเบียบเชียร์หน้านิ่งตาโคตรดุคนนั้นนี่!!"

แงงง ทำไมฉันโคตรซวยอะไรแบบนี้ TOT

1

อมยิ้มของคุณทิกเกอร์

วันแรกของการเข้าร่วมกิจกรรมชิงรุ่นของคณะ

19.05 น.

"พวกคุณอยู่คณะนี้กันใช่มั้ย! ทำไมไม่ร้องเพลงคณะนี้ออกมาจากใจ!!"

เสียงเข้มๆ ตะโกน ไม่สิ! ต้องเรียกว่าตะคอกมากกว่า และถึงแม้จะใช้คำพูดสุภาพแต่มันกลับฟังดูทิ่มแทงในความรู้สึก ใบหน้าเรียบนิ่งกวาดสายตาดุๆ มองไปรอบๆ สร้างความกดดันให้หลายคนที่อยู่ตรงหน้า สิบกว่านาทีแล้วที่พวกเราโดนตะคอกใส่อยู่แบบนี้ ผู้หญิงบางคนกลั้นน้ำตาไว้ไม่ไหวถึงกับร้องไห้ออกมา และตอนนี้ฉันเองก็อาการแย่ไม่ต่างกัน เพราะรู้สึกเครียดจนเผลอนั่งเกร็งตัวมากไป ขาที่นั่งทับกันอยู่เริ่มจะเกิดอาการเหน็บกิน มันชาเอามากๆ เลย

ให้ตายเถอะ! ทำไมต้องมาเป็นตอนที่พี่ผู้คุมระเบียบเชียร์กำลังพูดอยู่ด้วย ฉันไม่กล้ายกมือขออนุญาตอ่ะ TOT

"บูมก็ไม่พร้อมกัน ร้องเพลงก็ไม่พร้อมกัน พี่พวกคุณไม่ได้สอนมาหรือไง!!"

ก็มันเพิ่งวันแรกมั้ย ใครจะไปร้องพร้อมกันในเวลาไม่กี่ชั่วโมงได้ขนาดนั้น โถ่~!

ถ้าถามว่าฉันอยู่ที่ไหนและกำลังทำอะไรอยู่ คิดว่าคงพอเดากันออก กิจกรรมของคณะที่เด็กปีหนึ่งทุกคนต้องเข้าร่วม 'กิจกรรมชิงรุ่นของคณะ' หรือเรียกง่ายๆ ก็ 'การเข้าเชียร์คณะ' หลายคนคงสงสัยว่าการชิงรุ่นคืออะไร เอาจริงๆ ฉันก็ไม่แน่ใจหรอก แต่คงคล้ายกับการทำให้รุ่นพี่ยอมรับในตัวเรา และยอมรับเราเป็นรุ่นน้องร่วมคณะนั่นแหละ และสิ่งที่พวกเราต้องทำก็คือ การร้องเพลงประจำคณะและก็บูมของคณะ ส่วนมนุษย์ที่ยืนหน้านิ่งตาดุ รอบๆ และกำลังพูดจากดดันพวกเราอยู่ก็คือ 'ผู้คุมระเบียบเชียร์' เรียกสั้นๆ ว่า 'ผู้คุมระเบียบ' (นี่คือสั้นแล้ว?) ถ้าพูดให้ฟังเข้าใจง่ายก็คงประมาณพี่ว้ากล่ะมั้ง

จริงๆ ตอนแรกก็ไม่คิดว่าจะมีใครมาว้ากใส่หรือพูดกดดันอะไรแบบนี้หรอก แต่หลังจากที่แยกกลุ่มไปฝึกซ้อมร้องเพลงและกลับมารวมตัวกัน พี่ๆ ที่ฝึกร้องเพลงก็บอกว่าจะมีพี่ๆ มาตรวจดูการร้องเพลงของพวกเรา และไม่นานเหล่าบรรดาพี่ๆ หน้าดุก็เดินเรียงรายกันเข้ามา สั่งให้จัดแถวใหม่ (วิ่งกันอลหม่านมากตอนนั้น) แล้วก็บอกให้พวกเราร้องเพลงให้ฟัง แต่ร้องไปได้ครึ่งเพลงก็บอกให้หยุดและเปลี่ยนเพลง เป็นแบบนี้ซ้ำๆ อยู่หลายรอบ แต่พวกเราก็ร้องได้ไม่ดีสักรอบ พวกพี่ผู้คุมระเบียบเชียร์เขาก็เริ่มไม่พอใจและก็... อย่างที่เห็นในตอนนี้แหละ

"ร้องไห้ทำไม! น้ำตามันไม่ช่วยให้คุณได้รุ่นหรอกนะ!!"

เปล่า...ไม่ใช่ฉันหรอก แต่เป็นเพื่อนผู้หญิงที่อยู่ด้านหน้าสุดน่ะ แน่ล่ะ ถ้าฉันอยู่ตรงนั้นฉันก็ร้องอ่ะ ก็ฉันเป็นพวกไม่ชอบถูกตะคอกใส่ แล้วก็กลัวคนที่ทำหน้านิ่ง ตาดุ เสียง (ขู่) โหดๆ นี่นา เพราะมันเหมือนคุณพ่อเวลาโกรธมากกก คือฉันกลัวคุณพ่อน่ะ แล้วมันฝังใจไง เลยรู้สึกแย่จนอยากจะร้องไห้ออกมาทุกครั้งเวลาเจอคนประเภทนี้

แล้วคิดดูสิ! แค่คุณพ่อคนเดียวยังน่ากลัว นี่มีคนแบบคุณพ่อโหมดโกรธเป็นสิบกว่าคน ฉันต้องทำใจสู้ขนาดไหนเพื่อให้นั่งอยู่ในสนามนี้ได้ และตอนนี้...ฉันคิดว่าฉันต้องสู้มากกว่าเดิมแล้วล่ะ ไม่ไหว ฉันจะไม่ทน ขาชาจนขยับไม่ได้แล้วววว T_T

ฉันเหลือบมองร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก สูดหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อปลุกความกล้าหาญในตัวเอง นับหนึ่งถึงสามแล้วยกมือขออนุญาตซะจอมใจแกทำได้อยู่แล้ว!

หนึ่ง สอง สาม! ยก!!

"ขะ...ขออนุญาตค่ะ!"

ซิ้ง! -_-++

ฮือออ ถึงพี่จะหล่อมากก็เถอะ แต่สายตาโคตรดุแบบนั้น...น่ากลัวอ่ะ ฉะ...ฉันพูดไม่ออกแล้ว~!

"คุณมีอะไร!"

เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉันพร้อมกับจ้องเขม็ง สายตาดุดันกับเสียงเข้มๆ ทำเอาฉันตัวสั่นเกร็ง ลมหายใจติดๆ ขัดๆ มือเท้าก็เริ่มเย็นไปหมด คำพูดที่คิดไว้ในใจหล่นหายไปตอนไหนไม่รู้ ความกลัวทำให้ฉันก้มหน้าหลบสายตาเขา และรู้สึกว่าปลายเท้าตัวเองมันเริ่มพร่ามัวแปลกๆ

"ผมถามว่ามีอะไร!"

"..."

"ทำไมไม่พูด คุณยกมือขออนุญาตทำไม!!"

"ฮึก"

และสุดท้ายฉันก็กลั้นไม่ไหว...

ทั้งความกลัวและความซาจากขาทำเอาน้ำตาไหลพรากยิ่งกว่าท่อประปาแตก ฉันพยายามนึกสู้ใหม่ ลองรวบรวมคำพูดในใจอีกครั้งเพื่อบอกเหตุผลและขออนุญาตออกจากสนาม แต่พอเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย...ความพยายามทั้งหมดกลับพังลงไม่เป็นท่า

ฉันสู้เขาไม่ไหวจริงๆ ตะ...ตาเขาดุมากเลยอ่ะ กลัวววว~!

"..."

"ฮือออ TOT"

"..."

"ฮึก ฮือออ ฮือๆๆ" เพราะความกลัวที่เห็นเขายืนจ้องกันอยู่นิ่งๆ ยิ่งทำให้ฉันคุมสติตัวเองไม่อยู่ ร้องไห้สะอึกสะอื้นเป็นเด็กๆ อย่างไม่อายสายตาใคร

"..."

ฉันแอบได้ยินอีกฝ่ายพรูลมหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะตะโกนออกไปข้างสนาม

"พยาบาล มาดูแลน้องคุณด้วย!!"

ไม่รู้ว่าเพราะความสงสารหรืออะไร เขาถึงยอมตะโกนเรียกพี่พยาบาลให้มาพาฉันออกไปจากแถว แต่ในความรู้สึกฉัน ตอนนั้นไม่ได้รู้สึกขอบคุณเขาเลยสักนิด เพราะไอ้หน้านิ่งๆ ตาโคตรดุ และเสียงตะคอกโหดๆ นั่นถูกบันทึกเอาไว้ในความทรงจำอันเลวร้าย (รองจากของคุณพ่อ) ไปเรียบร้อยแล้ว

และแน่นอนว่า...

ฉันกลัวเขาขึ้นสมองไปแล้วค่ะ! แงงง TOT

"น้องเป็นไรอ่ะแก้ม!"

พี่ผู้ชายคนหนึ่งวิ่งเข้ามาพยุงตัวฉันแทนพี่ผู้หญิงที่ชื่อแก้ม และเพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตาร้องไห้สะอึกสะอื้นเป็นผีบ้าอยู่เลยไม่ทันได้เงยหน้ามองอีกฝ่าย

"สงสัยขาจะชาน่ะฟิวส์ พาน้องไปห้องพยาบาลหน่อยนะ เดี๋ยวแก้มไปประจำที่ก่อนเผื่อมีอะไรเกิดขึ้นอีก"

"ได้ๆ เดี๋ยวเราพาไปเอง"

"ขอบใจจ้ะ"

พอพี่แก้มวิ่งผละออกไป พี่ฟิวส์ก็หันมาก้มหน้าถามฉันเสียงนุ่ม "เดินไหวมั้ย"

ฉันพยักหน้าโดยที่ยังไม่มองหน้าเขาเหมือนเดิม มือก็พยายามเช็ดน้ำตาตัวเองป้อยๆ พร้อมกับเดินขากะเผลกไปยังอาคารใกล้ๆ ที่อยู่ข้างสนาม แต่ท่าทางแบบนั้นมันคงดูตลกมาก คนพยุงถึงได้ถามขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงติดจะขำ

"นี่ร้องไห้เพราะขาชาหรือว่าเพราะพี่เค้าดุครับ"

เพราะประโยคนั้นทำให้ฉันเงยหน้ามองคนข้างๆ คิดว่าจะทำหน้าบึ้งงอแงใส่ที่มาล้อกันแบบนี้ แต่พอเจอใบหน้าน่ารักอมยิ้มซุกซนฉบับตัวป่วนหัวใจก็เต้นตึกตักเหมือนโดนความน่ารักพุ่งชน เอื้อออ~

เคยรู้สึกเหมือนถูกแสงเจิดจ้าแยงตาบ้างมั้ยคะ นั่นแหละ พี่ฟิวส์ทำให้ฉันรู้สึกแบบนั้นเลย ความกลัวที่เกิดขึ้นเมื่อกี้หายวับไปกับตา ความน่ารักของเขามันละลายความรู้สึกพวกนั้นให้หายไปจนหมด โอยยย รอยยิ้มสว่างเกินไปแล้ว แสบตาจังเลยค่ะ U///U

"หือ? หน้าพี่มีอะไรติดหรือเปล่าครับ"

"ปะ...เปล่าค่ะ" ใจจริงก็อยากบอกว่าความน่ารักติดเต็มไปหมดเลยค่ะ แต่ดูจะออกตัวแรงไป เก็บไว้พูดเองคนเดียวในใจแล้วกัน งื้อออ

"งั้นไปห้องพยาบาลดีกว่าเนอะ เดี๋ยวอีกหน่อยก็เลิกแล้ว"

ฉันหลับหูหลับตาพยักหน้ารัวเพราะความอาย ให้ตายเถอะ! ถ้าพี่พยาบาลจะน่ารักขนาดนี้นะ ต่อให้ต้องขาชาทุกวันก็ยอมอ่ะ! >_<♥

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160621569.html